

KETCHUP
(RÉSZLETEK)

EZ NEM FAIR

Olvastam az újságban, hogy szatellitek röpködnek fölöttünk. Pusztá szemmel nem látni őket, sőt gukkerral se, mert a kozmoszban röpködnek. Ők viszont látnak minket. Mi több, le is tudnak fényképezni mindent, ami a Földön található – mégpedig olyan pontossággal, hogy bármi, ami fél méternél hosszabb vagy szélesebb, olyan pontosan látszik a képen, mintha csak az unokatestvérünk készítette volna a képet a névnapunk vagy az esküvőnk alkalmából.

Kit érdekel – gondoltam magamban –, az én pofám nem nagyobb fél méternél.

Azért elkezdtem nyomozni az ügyben. Akár fel is dagadhatna a pofám egy csontvelőgyulladásból, vagy – isten ments! – valaki bemos egyet, aztán jól nézek ki a képen.

De a fizimiskám valahogy tetszést aratott, és senki se vágott be. Sokra mentem vele. Egy reggel kinyitottam az újságot, és megtudtam, hogy tökéletesítették a szatelliteket, és most már azt is képesek lefényképezni, ami fél méternél kisebb és harminc centinél nagyobb.

Nincs mit tenni – gondoltam magamban. – Kénytelen leszek hetente legalább egyszer borotválkozni. Mi van, ha slamposnak látszom a képen?

Nem szeretek borotválkozni, de amit ígérek, megtartom, így hát hetente egyszer, sőt kétszer is megborotválkoztam, különösen mielőtt a városba indultam.

De az újság nyomában hírül adta, hogy a technika fejlődésének köszönhetően már mindent le tudnak fényképezni, méretre való tekintet nélkül. Hogy lépést tartsak a technikával, kénytelen voltam naponta borotválkozni, és vettem egy nyakkendőt, ami előre nem látható kiadás volt. A cipőmet is kitisztítottam, s egyáltalán, vigyáznom kellett arra, hogy hétköznap is úgy nézzek ki, mint azelőtt csak vasárnaponként. Egyedül borotvapengére és cipőpasztára kétszer annyit költöttem, mint a technikai fejlődés előtt.

Amikor beadtam a nyugdíjkérelmemet, csatolnom kellett egy fényképet. Gondoltam, minek menjek fényképészhez, és fizessek megint, amikor van rólam egy csomó fénykép. Írtam hát az Egyesült Nemzeteknek, hogy küldjenek egyet. Gondolom, egy igazán jár. Nem?

Hát válasz nem érkezett. Vártam, vártam, semmi. A kérvényt viszont határidőre be kellett adnom, másképp nem kaptam volna nyugdíjat.

Elmentem a fényképészhez, csinált rólam egy fotót, a saját zsebemből kifizettem, és beadtam a kérvényt. Aztán felszálltam a villamosra, és elmentem az utolsó megállóig. Onnan még sokat gyalogoltam, amíg egy üres mezőre értem. Körülnéztem, sehol egy teremtett lélek, csak valami tehenek, de azok is messze. Lehúztam a nadrágom, és az ég felé tartottam a fenekem.

Hadd tudják meg, mit gondolok róluk.

Körner Gábor fordítása

SZÁLLODAI ÉJSZAKA

Már készültem aludni, amikor a fal mögött egy hangos koppanás hallatszott.

Na, kezdődik – gondoltam. – Akárcsak az ismert anekdotában. A szomszéd levette az egyik cipőjét, és a padlóra ejtette. Most addig nem fogok tudni elaludni, amíg le nem veszi a másikat is, arra meg várhatok.

Hogy megkönnyebbültem, amikor kisvártatva meghallottam a második koppanást!

Újból elaludtam, amikor a fal mögött egy harmadik koppanás hallatszott, és elűzte az álmom.

Ez váratlanul ért. Lehetséges, hogy a szomszédomnak három lába van? Lehetetlen! Tehát visszavette az egyik cipőt, aztán megint levetette? Kevéssé valószínű. Tehát minden bizonytalannal ketten vannak.

És kezdődött is a gyötrelem, pontosan úgy, ahogy előre láttam. Egyedül a remény tartotta bennem a lelket, hogy egyszer majd csak leveszi a másik cipőt. Telt múlt az éjszaka, de a másik, vagyis negyedik koppanást se akkor, se később nem hallottam.

Egész éjjel le se hunytam a szemem, reggel pedig teljesen kimerülten mentem le reggelizni. Találkoztam a szomszédommal. Kerestem a másikat is, de nem volt vele, egyedül jött. Az a másik biztosan részegen aludt el, és azóta is fél cipőben hortyog.

– Magánál vannak egerek? – szólított meg a szomszéd. Mert nálam vannak. Olyan zajt csaptak, hogy kénytelen voltam hozzájuk vágni a cipőm, hogy abbahagyják.

Azóta abbahagytam a logikus gondolkodást. Egyetlen hülye egér erősebb az egész logikánál, a logika pedig csak értelmetlenséghez vezet.

Körner Gábor fordítása

KETCHUP

Azt olvastam az újságban, hogy mégsem következik be az apokalipszis.

Meg akartam ünnepelni a jó hírt, elmentem hát egy McDonald'sbe, és rendeltem egy hamburgert.

Milyen szerencse – gondoltam, amint lelkesen ketchupoztam a hamburgert –, hogy nem lesz angyali harsonaszó, nem lesz hullócsillag, amely fölperzseli a Földet. Idáig lelkesedés nélkül fogyasztottam, mert számítottam a katasztrófára. Minek is tulajdonképpen a ketchup, ha úgyszólván közel a vég? De most már van a világnak jövője, megdupláztam hát a ketchupadagot, mert most már érdemes volt.

Másnap is dupla adag ketchuppal ettem a hamburgert. Harmadik nap azonban rájöttem, hogy ha harmadszor is csak dupla adagot fogyasztok, nem tartok lépést a korrallal. Első nap megelőztem a koromat, második nap lépést tartottam vele, de harmadik nap már lemaradtam. Dupla adag ketchup harmadszor, az maradiság. Hogy ne maradjak le, legalább háromszoros adagot kellett volna ennem.

Megettem hát egy háromszoros adagot. Kicsit bőfögtem tőle, de tulajdonképpen nem éreztem rosszul magam.

A gyomorbántalmak csak a négyszeres adag után jelentkeztek. De segítettek a gyomorcsipek. Az ötszörös adag után semmi sem segített, a hatszoros után pedig a hétszeresnek már a gondolatától is hányinger kerülgetett.

Hogyan tovább? A fogyasztás könyörtelen fejlődése hétszeres adag ketchupot követelt, aztán nyolcszorosot, kilencszereset, tízszereset és így tovább vég nélkül, mert most, hogy az apokalipszist lefűjték, a jövő már végtelenné vált. Tegyük föl, hogy kibírom akár a tízszeres adagot is! De később?

Fölgyújtottam a McDonald'set, hiszen az életemről volt szó. A tűzvész nem volt nagy, meg se közelítette az apokalipszist, de ez is jobb a semminél.

Szenyán Erzsébet fordítása

RÉGISÉG

Betértem egy régiségboltba, s ahogy nézelődtem, a sarokban megpillantottam egy szakállas fiatalembert formázó, életnagyságú figurát. Egy empire óra és egy Ping-dinasztiabeli kínai váza között állt.

– Viaszból van vagy elefántcsontból? – kérdeztem az üzlet tulajdonosát.

– Egyikből sem. Ez egy élő forradalmár a huszadik század végéről. Eredeti darab. Nem akarja megvenni?

– És sokba kerül egy ilyen forradalmár?

– Ugyan, áron alul odaadom, a forradalmároknak mostanában nincs áruk. Van még belőlük húsz darab a raktárban. Mint régiség, őszintén szólva, szinte teljesen értéktelen az óriási kínálat miatt.

– Akkor miért kínálgatja nekem?

– Mert használati értéke még lehet, ha ön is úgy gondolja.

– Ugyan mi hasznát vehetem?

– Fölállítja a lakásában, ott fog önnek forradalmárkodni.

– Vagyis mit fog csinálni?

– Széttöri az edényeit, uram, kitépi a kilincseket, összekoszolja a szalonban a szőnyeget... bármit, ami egy forradalmárhoz illik.

– És maga ezt haszonnak nevezi? Hiszen csak kárt okoz, bármihez nyúl!

– És ön még sosem unatkozott életében? Na, legyen őszinte!

Behunytam a szemem. És magam előtt láttam a konyhai edényeket, amint szép rendben sorakoznak, mint mindig, a polcokon, láttam a kilincseket változatlanul mindig a helyükön, a szalonban a ragyogóan tiszta szőnyeget... Valóban, semmi perspektíva, csupa unalom...

– Jól van, megveszem.

– Becsomagoljam?

– Nem kell, legalább hetvenkilós, majd jön a saját lábán.

Mindjárt kinn az utcán megvert. Azonnal éreztem, hogy valami történik az életemben.

Szenyán Erzsébet fordítása

ÉDEN

Leültem a parkban egy padra. A ligeti fasor túloldalán, a fűben két gyerek játszott, egy kisfiú és egy kislány. Gondolatimba merültem, nem figyeltem rájuk.

– Bácsi kérem, hány óra?

A gyerekek ott álltak előttem, a kérdést a kisfiú tette föl. Az órára néztem.

– Fél négy.

A kisfiú megköszönte, aztán visszamentek a fűre. De játék helyett mintha vitatkoztak volna valamin. Megint a gondolataimba merültem.

– Bácsi kérem, hány óra?

Ezúttal a kislány kérdezett. A fiú kissé távolabb állt. Az órára néztem.

– Háromnegyed öt.

– Na nem megmondtam? – fordult a kislány diadalittasan a fiúhoz.

– A bácsi hazudik! – kiáltotta a kisfiú. – Nekem az előbb mást mondott!

– Bácsi kérem, tessék neki megmagyarázni, hogy nem mindig ugyanannyi az idő!

– Hazudik! – a kisfiú már a sírással küszködött, de ökölbe szorította kezét. – Nekem azt mondta, hogy fél négy van!

– Olyan makacs ez a fiú... – fordult felém a kislány, mint felnőtt a felnőtthez. Anyáskodó, gondoskodó mozdulattal átölelte a kisfiút, s amikor az dühösen kiszakította magát, a megkínzott, de önmagával nagyon elégedett asszony tónusában hozzátette:

– Láthatja a bácsi is.

Ez már egyértelmű utánzás volt. Nyilván nemegyszer hallotta, amint anyja a barátnőjének panaszkodva ezt a fordulatot használta: „Hát most magad is láthatod, milyen ember ez, a saját szemeddel láthatod.”

– Valóban háromnegyed öt van – fordultam a kisfiúhoz, amilyen kedvesen csak tudtam. – Bár az is igaz, hogy az előbb fél négy volt. Tudod, a világ úgy van berendezve, hogy ami korábban igaz volt, most már nem az.

– Figyelj arra, amit a bácsi mond! – szólt rá a kislány szigorúan a pajtására.

– Ami pedig most igaz, nem lesz igaz később.

– Tényleg?

– Igen, ebbe bele kell törődnöd.

A kisfiú egy ideig gondolkodott, aztán leült a padra. De nem mellém, hanem a pad szélére, a lehető legtávolabb tőlem és a kislánytól.

– Akkor én várok – szólt elszántan, de nem nézett ránk, hanem a távolba bámult, oda, ahol a park véget ért.

– Mire vársz? – kérdeztem.

– A későbbre. Hogy az, amit a bácsi most mond, már ne legyen igaz.

A kislány jelentőségteljesen rám nézett, de én hirtelen úgy éreztem, hogy elegendem van az egészből. Már nem akartam a kislány szövetségese lenni.

– Mennem kell – szoltam. – Valamit el kell intéznem. Fölálltam a padról, és elindultam.

– Bácsi kérem, bácsi kérem! – hallottam magam mögött a kislány kiáltását.

Meggyorsítottam lépteimet.

– Bácsi kérem, hány óra?

Már majdnem futottam. El akartam menekülni az Édenből, amelyben mindig ugyanaz a három szereplő játssza ugyanazt a drámát. Nem tetszett a kígyó szerepe, vagy inkább a birkáé, akit Éva változtatott kígyóvá. Menekülni azonban már alighanem késő volt, mert úgy éreztem magam, mint egy kígyó.

Szenyán Erzsébet fordítása